

RONIL CAINE
ÉRME

MINDENNEK ÁRA VAN. A SZERENCSENEK IS.

NOVELLA

Ronil Caine

ÉRME

novella

„Sose jár a szerencse párosan, de a baj se magányosan!”
(Si Naj-An)

Érme

© 2016 Ronil Caine

© 2016 Zelnik Péter Zénó

Szerkesztette: Cs. Fehér Katalin

Kizárólag egyéni, digitális használatra.

A mű szerzői jogvédelem alatt áll, tilos bármilyen részletét felhasználni vagy az egész művet nyomtatni, sokszorosítani, a szerző írásbeli engedélye nélkül.

A novella története és szereplői mind a szerző fantáziájának szüleményei. Bármilyen hasonlóság valós eseményekkel vagy személyekkel pusztán a véletlen műve lehet. A helyszínek egy része valóságos, de kizárólag a fiktív történet díszleteiként szerepelnek a műben.

1

Luis Moreno kilépett az irodából, és kinyitotta az esernyőjét. A szél belekapott, és egyből kifordította. Luis káromkodott, majd összeeskuckta és ismét kinyitotta, de ezúttal ügyelt, hogy a szél felé tartsa. Ömlött az eső Mexikóvárosban. Februárban gyakoriak az esőzések, de ez a mai szokatlanul erős volt. A víz mindent elárasztott, az autók kénytelenek voltak lassan és óvatosan haladni, ami miatt csak még nagyobbak lettek a dugók a városban, még több a dudálás és a kiabálás.

Luis gyalog járt dolgozni. Félórás sétára lakott a munkahelyétől, ami kellemes is tud lenni, de ma nem lesz az.

Tegnap borult be az ég, és ma délelőtt kezdett esni. Most, este hétkor, amikor hazaindult, már mindenhol állt a víz. Luis bebújt az ernyő alá. Amennyire tudta, a fejére húzta, és nekivágott a hazaútnak.

Az esőben a házak és reklámfeliratok elvesztették fényüket, az egyébként színes város megfakult, mintha élete utolsó óráihoz ért volna. Az emberek esernyőikkel küzdöttek, bőrig ázva futottak fedéltől fedélig, vagy épp egy tető alól figyelték az utcát, az autókat, a hajlongó fákat és a kövér cseppeket, ahogy milliószámra robbannak bele az aszfaltba.

Ahogy Luis haladt hazafelé, az üzleti negyed magas házait felváltották az alacsony, egy-két emeletes házsorok. Boltok, borbélyok, *cantinák*, szerelóműhelyek követték egymást, amik nagy része már bezárt. Omladozó házakat követtek frissen átadott autósalonok és benzinkutak, hogy aztán ismét omladozó házsor következzen. Mexikóvárosban minden változatos, eklektikus, mégis végtelenül egyhangú – gondolta Luis. Egyszerre szerette a várost, és elvágott innen. Amennyi jó dolog kötötte ide, ugyanannyi taszította is.

Az utak szélén kicsinyített folyóként hömpölygött a víz, dühösen keresve az utat a csatornába, magával ragadva a rengeteg

szemetet és port. Mexikóváros a világ egyik legkoszosabb városa, és bár ez a környék még a tisztábbak közé tartozik, még így is azt beszélük, hogy aki az itteni levegőt szívja, olyan, mintha napi egy doboz cigit füstölne bele a tüdejébe.

A közbiztonság ebben a kerületben viszonylag jó volt. Luis húsz év alatt nem tapasztalt semmilyen balhét a környéken, csak a hírekben olvasott néha rablásról vagy verekedésről, de az is elenyésző volt a veszélyesebb kerületekhez képest.

Már csak pár utcára volt otthonától. Felesége, Camila és kisfia, Marcos biztos az ablakban állva várják, mint mindig. Luis kabátban is fázott, cipője átázott, érezte, ahogy cuppog a hideg víz a zoknijában, és mostanra nadrágja is a térdéig átnedvesedett. A túloldalon egy kövér férfi dohányzott az egyik eresz alatt. A tizenöt fok ellenére is atlétában volt. Láthatóan nem érdekelte sem az eső, sem a hőmérséklet.

Esős időben Luisnak mindig eszébe jutott az apja. Akkor is esett, amikor meghalt, és akkor is, amikor eltemették. Nem sokat volt vele, folyton utazott Dél-Amerikába; mindenféle üzletekkel, beruházásokkal foglalkozott. Megéltek belőle, de sosem jutottak egyről a kettőre, ráadásul gyakorlatilag nem volt apja. Aztán egy olyan használhatatlan napon, mint ez a mai, elvitte egy agyvérzés.

Luis elérte az utolsó sarkot. Ha azon befordul, már csak két ház, és otthon van. Egy kutya ment el mellette, fejét lehorgasztva. Vizes bundája csomókban lógott rajta. Megelőzte Luist, közben többször az úttest felé nézett, mintha azt lesné, mikor mehetne át biztonsággal. Megállt, majd visszafelé indult, de továbbra is jobbra kémlelt. Az ázott, esernyős emberre rá se nézett.

Luis elővette a kulcsát, hogy ne az ajtó előtt kelljen bajlódnia vele. Az apró megcsörrent a zsebében, közben az ernyő kifordult a kezéből, és szabadon hagyta a fejét. Haja pillanatok alatt átnedvesedett. A sarkon ekkor fordult be egy teherautó.

Újra a feje fölé emelte az ernyőt, de ekkor meg elejtette a kulcs-csomóját. Ismét káromkodott. Sötét hajából a szemébe folyt a víz. Kitörölte, és lehajolt a kulcsért. Ekkor mellette, az úttesten megcsillant valami. Valami apró tárgyat vitt a víz. Bukdácsolva sodorta a vízelvezető nyílás felé. Luis megfogta a kulcsot, és a kis tárgyra nézett. Automatikusan odavonzotta a tekintetét, pedig nem sok minden keltette fel a figyelmét ebben a rettenetes időjárásban. Csak arra vágyott, hogy végre hazaérjen, és megszabaduljon a ruháitól. De most itt állt az esőben előregörnyedve, mint egy mesebeli boszorkány, egyik kezében az ernyővel, másikban a kulcsaival. Az eső dobog körülötte, a kabátját átázott vitorlaként feszíti testére a szél, és egy apró, fénylő valamit néz az úttesten.

Egy érme volt az. Nem érhet sokat, és – bár Luist nem vetette fel a pénz – nem éri meg akár csak egy percet is vesztegetni rá. De így, hogy már lehajolt a kulcsért, csak egy lépésre volt tőle. Ha nem nyúl érte, lefolyik a csatornába, ahol aztán addig bolyong, míg teljesen fel nem oldódik néhány száz év alatt.

Luis lépett egyet oldalra, az érme a lefolyóhoz ért, amit félig eltakart a hanyagul elé rakott aszfalt. A nyílás, mint egy lapos, félrebiggyedt száj, mohón itta a szürkésbarna, mocskos esővizet. A pénz az apró lyuk egyik rácsa és az aszfalt egyik repedése között megakadt. Luis az érméért nyúlt, és felkapta.

Tompa csattanást hallott a háta mögül, majd egy fájdalmas vonyítást. Odakapta a fejét, és látta, hogy a teherautó alig néhány méterre tőle elütötte az ázott kutyát. A sofőr az ablakon kihajolva ordibált, de az eső és a szél elragadták a hangját. Az állat átsántikált a túloldalra, és lefeküdt az egyik fa tövébe. Luis visszaugrott a járdára, cipője cuppogva ért a betonra. A sofőr mintha neki is kiabált volna, talán, hogy mit keresett az úttesten, de nem törődött vele. Sietve a bejárathoz ment, kinyitotta az ajtót, belépett, majd bezárta maga mögött.

Az eső zúgása halk suttogássá szelídült, a szél nem fújt, csak a kabátjáról csepegett a víz a kövezetre. Luis nekidőlt a falnak,

és kifújta magát, mintha csak száz métereken át menekült volna valami elől.

Ez közel volt – gondolta. – A kutyát ott ütötte el mögöttem. Ha nincs ott, lehet, hogy engem gázol el, és én sántikáltam volna az esőben. – Próbálta megnyugtatni magát, hogy a sofőr egy embert biztos észrevett volna, de vajon a kutya és közte lévő néhány méter valóban elég lett volna neki ehhez? Tényleg észrevette volna? – A lényeg, hogy itthon vagyok. Végre!

Kinyitotta a tenyerét, és szemügyre vette az érmét. Nem váltópénz volt, legalábbis nem pezó. Valószínűbb, hogy valami emlék-érem, amit a múzeumok előtt bárki nyomhat magának. Mondjuk, annak túl jó minőségű – gondolta. – Talán valami gyűjteményből való régi pénz. Még az is lehet, hogy sokat ér. Szám nem volt rajta, úgyhogy mégis inkább emlékérem lesz. – Zsebre vágta, és felsietett a lépcsőn a másodikra. Belépett, és ahogy megérezte a vacsora paradicsomos, édes-sós illatait, mindent elfelejtett. A kutyát, a teherautót, az esőt, az érmét. Hazaért, ahol meleg van, és béke. Marcos futott felé, hogy a nyakába ugorjon.

2

Másnap reggelre elállt az eső, és kisütött a nap. Luis annyira örült a jó időnek, hogy el is felejtette az érmét, amit talált. Egy hét múlva akadt ismét a kezébe, amikor egy szeles napon újra kabátot kellett felvennie. Pár percig nézegette a kis fémdarabot a tenyere közepén, és közben különös gondolata támadt.

Az elmúlt egy héten gondolkozott, hogy mennyi minden történt vele. Rábíztak egy nagy ügyfelet, mert a másik két tanácsadó nem ért rá. Egyikük robogóval esett el, és a vállát törte, a másik pár napos szabadságon volt, mert a válását kellett intéznie. A megbízással komoly jutalék is járt, arról nem is beszélve, hogy Luis végre bizonyíthatta rátermettségét, amire mindig is vágyott. Mondhatnánk, hogy szerencséje volt, de Luis úgy érezte, előbb-utóbb eljött volna az ő ideje. Ezt húsz éve mondogatja, és most jött el.

Egyik reggel, amikor épp egy tárgyalásra indult, amin a vezetés is képviselte magát, kiborította a kávéját, amikor egy iratért nyúlt az asztalán. A kávé gyorsan végigfolyt az asztalon, átitatott néhány papírlapot, befolyt a billentyűzet alá, majd lecsorgott az asztalon. Éppen nem ment sem az ingére, sem a nadrágjára. Mekkora mázli! – gondolta akkor Luis, de aztán arra gondolt, hogy vajon hányszor van szerencséje az embernek, amit észre sem vesz. Ha rámegy a ruhájára a kávé, biztos megemlegeti, de így azonnal elfelejti az esetet.

Egy éve nagyobb összeget fektetett egy cégbe, aminek részvényei azóta folyamatosan estek. Szintén a héten történt, hogy a céget felvásárolta egy nemzetközi konzern, így a részvények értéke hirtelen megugrott, és Luis befektetett pénze ezzel többet kamatozott, mintha bármi másba tette volna.

Luis leült egy parkban, mielőtt hazament volna. Az érmét nézegette. Az elmúlt egy hét nagyon jól alakult. Több jó dolog történt vele, mint az azt megelőző fél évben együttvéve. Sőt, lehet, hogy az

elmúlt húsz évben nem történt ennyi jó dolog. Marcos születését és Camilát leszámítva. Akárhogyan nézi, mióta megtalálta az érmét, minden jól alakult.

Luis felnevetett. Nem hitt soha a babonákban, de még a *Dia de los Muertos* ünnepségen sem volt ott soha. Hogy lehetne egy érme, ami rézből vagy vasból, talán ezüstből van, bármilyen hatással is egy ember életére? Talán ő változott meg. Egyszerűen átbillent valami holtpontra, és most jobban odateszi magát. De érezte, hogy ez nem elég erős magyarázat.

Szóval szerencsepénz? – kérdezte magában. – Vagy szerencsetallér? Vagy szerencseérme? Akkor tegyük próbára!

Hazafelé vett egy kaparós sorsjegyet, és hanyagul ledörzsölte a jeleket takaró réteget az érmével. 28 000 pezót nyert, ez volt a jackpot. Ha ez így megy tovább, nem kell többet dolgoznia. Jövő héten megpróbálja a lottót is. Ez kész örület!

Feleségének nem szólt róla, vele ellentétben Camila mélyen vallásos családból származott, és bár már nem tartotta szigorúan a hagyományokat, azért kellően babonás és istenfélő volt.

Hétvégén a nyaralásból leutaztak Acapulcóba. Évek óta nem nyaraltak sehol. A reptérre induló buszt lekésték, amiért Luis átkozta magát, de még az érmét is, hogy akkor most szerencsés vagy sem. Csak amikor visszatértek az útról, hallották a hírekben, hogy a lekésett buszon lövöldözés tört ki, több ember megsérült, két amerikai turista és egy mexikói férfi állapota válságos. A lövöldözőt elfogták, miután sikertelenül próbálta saját magát is megölni.

Luis hétfőn, a munkahelyén tudta meg, hogy egyik kollégája testvére is ott ült a buszon. Ő az egyik súlyos sérült. Meglőtte a támadó, és nem tudni, életben marad-e.

A gépet végül elérték, mivel a reptér számítógépes rendszere akadozott, ezért a becsekkolás ideje hosszabb volt a tervezettnél. Az acapulcói hétvége csodásan sikerült. Luis, Camila és Marcos soha nem voltak ilyen boldogok, mint ott, együtt.

Amikor hazaértek, megtudták, hogy a felettük lakó szomszéd-asszonyukhoz betörték az éjjel, és elvitték minden megtakarított pénzt. Egész nap jöttek-mentek a rokonok és a rendőrök a házban.

Ismét eltelt egy hét. Luis megnyerte a *Lotería Nacional*t is, ami húszmillió pezót jelentett. Ennyi pénzt soha egyik családtagja nem látott egyben. Úgy döntött, nem szól róla senkinek, és abbahagyja a játékot, mert még a végén csalással vádolják meg, rászáll a média, vagy rossz arcok kiszagolják, és elrabolják, hogy aztán a pénzt követeljék tőle.

Pár nappal később, Pueblában egy terepjáró elütötte Andrés, Luis ott élő unokatestvérét, aki a helyszínen meghalt. Ekkor még nem, de nem sokkal később egy apróság elindított Luisban egy új gondolatmenetet az érméről.

Egyik reggel Camila tojást készített. Luis a híreket olvasta az interneten. Az utcáról kiabálás hallatszott, majd hatalmas robajjal betört a konyha ablaka. Egy kődarab repült keresztül a konyhán, és Luis feje mellett pár centivel csapódott a falnak, majd begurult a szekrény alá. Luis összerándult. Camila is megijedt, és felborította a serpenyőt. A forró olaj a lábára fröccsent, és csúnyán megégette magát.

Luis segített neki bekenni, és bekötözte, majd elkészítette felesége helyett a reggelit. Utána leült, és ismét a kezébe vette az érmét. Ha valóban varázsereje van, akkor vajon a szerencsét vonzza, vagy a szerencsétlenséget? – kérdezte magától. Egyre inkább úgy tűnt neki, hogy valahányszor szerencséje van, valaki más pórul jár. És nem csak úgy akárki, hanem a körülötte élők. A kollégái, a szomszédasszony, az unokatestvére, szegény Andrés, és most Camila. Sőt, talán már a kutya az esőben, amit helyette ütött el a teherautó. Minél nagyobb szerencséje van, valaki annál rosszabbul jár. De lehetséges ez? Vagy csak a véletlenek játszanak össze, és ő magyarázza bele, hogy mindezt egy érme vezérli, vagy annak a varázsereje?

Luis kezdett aggódni. Ha valóban minden szerencsésjének ára van, akkor, ha nem vesz több lottót, sem biztos, hogy a családja megéri az újévet. Itt van például a serpenyős eset. Vajon Camila akkor is megégette volna magát, ha a kódarab eltalálja őt? Elvileg igen, de az igazságot sosem tudhatja meg. Vagy a busz, amit lekés-tek – nem is tudta, hogy szerencsése van, és ezért kollégája testvére fizetett meg.

Luis úgy gondolta, jobb lesz megszabadulni az érmétől, mielőtt nagyobb baj lesz. Épp elég pénzt nyert, és a munkahelye is rendben van. Nem lesz mohó, inkább biztosra megy. Kiszáll a másfél milliós kérdés előtt, és elviszi a kisebb nyereséget. Arra is gondolt, hogy ha eldobja az érmét, akkor talán mindent elveszít, amit eddig nyert, de ez nem zavarta volna, ha a családja biztonságban van.

Luis kiment a háza elé, ahol a rendőrök még mindig a környékbelieket kérdezték a délelőtti verekedésről, aminek egyik kódarabja Luiséknál landolt.

Luis odalépett a lefolyóhoz, ahol megmentette az érmét, hogy örökké Mexikóváros csatornáiban bolyongjon, és beledobta a nyílásba. Az érme tompa csilingeléssel tűnt el a sötétben. Ennyi volt – gondolta. – Pontosabban, most majd kiderül, hogy van-e köze az eseményekhez, amik enyhén szólva különösen alakulnak az utóbbi időben.

Luis úgy döntött, leteszteli a szerencsésjét, és este elment egy kaszinóba.

3

Luis tízezer pezóért váltott zsetont, és egy óra múlva meghívta az igazgató a VIP-különterembe egy vacsorára, hogy valahogy elhagyja a játéktermet, mielőtt csődbe viszi a boltot. A VIP-terem természetesen arról szólt, hogy ott tartsák a delikvenst, amíg a biztonsági felvételeket elemzik, hogy bizonyítható-e a csalás. Nem találtak semmit. Az igazgató sűrűn elnézést kért, és beismerte, hogy nem tudnak több tétet kifizetni Luisnak.

Luis félmillió pezós csekkel távozott a kaszinóból. A szerencseérme ott volt a zsebében, és már nem volt benne biztos, hogy tényleg eldobta-e. Emlékezett a csilingelő hangra, ahogy elnyelte a csatorna, de ezt éppúgy el is képzelhette. Bár volt egy olyan gyanúja, hogy az érme most már ragaszkodik hozzá. Össze vannak kötve.

Egy másik férfi is játszott aznap este, alig egy órával később, hogy Luis távozott. A férfit aznap rúgták ki az állásából, és egy hete tüdőrákot diagnosztizáltak nála, amiből úgy néz ki, már nem fog meggyógyulni. Ezekből semmit nem mondott még el a feleségének, ahogy a két gyermekének sem. Végző elkeseredésében úgy döntött, minden mozdítható pénzét, részvényét egy kaszinóban kamatoztatja, hogy úgy menjen el, valamit hagy a gyerekeire.

Tizenhatezer pezót vesztett el húsz perc alatt. Mindenét, amije volt.

Luis négy nappal később olvasott az esetről, hogy egy férfi pont abban a kaszinóban, ahol ő nyert, fejbe lőtte magát a rulettasztal mellett, miután veszített. Felesége és két gyermeke gyászolta.

Jézus, Mária, Szent József! – mondta Luis magában. Bárhogy győzködte magát, nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy ő felel a halálesetért. Lesújtva ült a monitor előtt, hiába nem ismerte azt a férfit. De hát mit tehetett volna? Honnan tudhatta volna? Végül is mindegy. Az a fontos, hogy rájött, az érme veszélyes. Szerencsét hoz, de elkéri az árát. Valahogyan meg kell állítania.

Leült az íróasztalához – ami napközben a konyhaasztal volt –, és odatette az egyik asztali lámpát, hogy annak fényében tüzetesebben vizsgálhassa meg az érmét.

Az egyik oldalán, a pereme mellett népi díszítés futott – indián törzsé lehet –, középen egy csillagszerű formával. Az érme kopott volt, és a mintákat lecsiszolták az idő érdes kezei. A csillag is csak egy paca volt, egy amorf kidudorodás, de így közelebbről megnézve kirajzolódott, hogy ez egy szárnyas állat, talán madár. Megfordította az érmét.

A peremen itt is futott egy minta, más volt, de stílusában összeillett a másik oldalával. Az érme közepén karcolások voltak. Írás! – gondolta Luis. – Lehet írás is, bár nagyon elkopott. Már szúrt a szeme, úgy erőltette, de nem tudott kivenni egyetlen betűt vagy egy bármire is hasonlító jelet sem. Nem spanyolul van – mondta magában. – Ha ez írás, nem is latin betűkkel írták.

Megforgatta még párszor az érmét, de nem jutott közelebb a megoldáshoz. Sőt, egyre inkább úgy érezte, hogy ez csak egy fémdarab, és semmi köze nem lehet semmilyen eseményekhez. Ostobának érezte magát, de tehetetlennek és tanácstalannak is. Úgy döntött, elviszi egy szakértőhöz.

4

Másnap szabadságot vett ki, és elment a Numizmatikai Múzeumba. Hosszas keresgélés és várakozás után talált egy szakértőt, aki hajlandó volt megnézni az érméjét. Azt mondta, soha nem látott ilyet, és szerinte egy bóvli.

De Luis nem tudott megnyugodni. Úgy érezte, ez egy közönséges érme. Úgy érzed? – kérdezte egy belső hang. – Csak belemagyarázod! Valójában csak néhány véletlenről van szó. Szerencse? Ugyan már! Egyáltalán mi az a szerencse? Véletlenek kedvező összjátéka? És mi a véletlen?

Egy magas, szikár férfi meglökte Luis vállát, ahogy állt a múzeum előterében, elmerengve az emberiség egyik nagy filozófiai kérdéskörén. Elejtette az érmét, az pedig csilingelve elpattogott a kövezeten. A férfi utánakapott, és felvette, vetett rá egy pillantást, majd visszaadta Luisnak.

– Elnézést, uram! – mondta a férfi. – Roppant figyelmetlen voltam.

– Az én hibám. Túlságosan elmerültem a gondolataimban – mondta Luis, és átvette az érmét. Később elgondolkodott rajta, hogy ha ezen a ponton, örült módjára elszalad, vajon megszabadult volna tőle? Vajon azzal, hogy a férfi felvette, az övé lett?

– Érdekes érme – mondta a férfi.

– Valóban az.

– Szakértő?

– Én... nem, én csak behoztam, hogy valaki megnézzze.

– És sikerrel járt?

– Nem igazán. – Luis az irodák felé bökött. – Egy férfi megnézte, de nem találta érdekesnek.

– Ha gondolja, vethetek rá egy pillantást. A nevem Óscar Hinojosa. Én vagyok a múzeum kutatási igazgatója.

És pont belé botlottam! – gondolta Luis. – Hát hogyan!

– Tényleg megtenné?

– A különlegességekre mindig van pár szabad percem – mondta Hinojosa, és kezét fogott Luisszal.

– Igazán nagyra értékelem, igazgató úr. A nevem egyébiránt Luis. Luis Moreno.

– Örvendek, Señor Moreno. Akkor hát, kérem, kövessen a laborba!

A labor egy apró szoba volt, ahol legfeljebb három ember vizsgálódhatott egyszerre. Alacsony, de széles pult húzódott végig a fal mentén, azon voltak a különféle eszközök, szakkönyvek, kémiai és fizikai ellenőrzéshez, tisztításhoz szükséges anyagok, tárgyak, és rengeteg érme, egy részük csak úgy hevert az asztalon, egy részük bársonyborítású dobozokban volt elhelyezve.

Az egyik pultnál egy kövér nő ült, szemét a mikroszkópra tapasztotta. Úgy elmerült a munkájában, hogy észre sem vette, amikor a két férfi belépett.

– Jó napot, Maria! – köszönt Hinojosa.

– Jó napot, igazgató úr! – Maria felpattant a székből, amolyan tiszteletből.

– Folytassa nyugodtan, csak egy percre zavarok. – Maria visszaült, és újra rátapadt a mikroszkópra. Hinojosa leült egy másikhoz, és elkérte az érmét. Luis átadta. Vajon át lehet-e adni másnak, vagy ez most már haláláig az övé?

Hinojosa komótosan beállította a mikroszkópot, majd alátette az érmét. Egy darabig hümmögött, majd felnézett Luisra.

– Nos, ez felettébb különös darab. Azt már első érintésre éreztem, hogy nem valami hétköznapi érme. Sem az anyaga, sem a tömege, sem a felülete nem hasonlít az általában használt anyagokhoz, mint a vas, a réz, az arany, az ezüst, a bronz, tudja.

Luis bólogatott.

– Az egyik oldalán egy négyszárnyú kolibri van, amit még sosem láttam. Kopott, de még jól felismerhető. A kolibri több kultúra-

ban is totemállat. A másik oldalon egy írás, amit szintén nem értek. Nem vagyok nyelvész, de gyanítom, hogy vagy kihalt nyelv lehet, vagy sosem létezett halandzsa, mint mondjuk a Vojnich-kézirat nyelve. Az írásjelek a keleti jeleket juttatják eszembe, de mégis, amolyan indián stílusúak. Körbe, a peremen ez a minta elsősre a közép- és dél-amerikai indián törzsek népi motívumait juttatja eszembe, de ez sem az én szakterületem, bár annyit tudok, hogy az indiánok nemigen készítettek és használtak érméket. Ha mégis az indiánoké, akkor én az inkákra tippelnék.

– Értem.

– Ha gondolja, hagyja itt, a kollégáim megnézik az anyagösszetételt és a korát. Esetleg utánanézhethetünk a feliratnak és a madármotívumnak, bár félek, hogy ez valami egyedileg készített játékpénz lehet. Tudja, amivel azok a varázslómániás gyerekek játszanak.

– Mikorra lenne eredmény?

– Talán a héten.

Luis elgondolkodott. Ezzel végül is csak nyerhet. Ráadásul, ha nincs nála az érme, talán szerencséje sem lesz több. Bár egyáltalán nem volt biztos benne, hogy szerencsepénz vagy szerencsétlenségpénz. Ha jobban végiggondolja, lehetséges, hogy a bajt vonzza, amitől aztán őt megkíméli.

– Az remek lenne, Señor Hinojosa.

– Rendben. Adjon egy számot, amin elérhetem!

Hinojosa betette az érmét egy borítékba, majd ráírta Luis nevét és telefonszámát. Elköszöntek, és Luis távozott.

Az utcára lépve úgy érezte, mintha komoly tehertől szabadult volna meg. Mintha az érme nem pár gramm, hanem több kiló fém lett volna. Mosolygott, ahogy távolodott a múzeumtól, közben azt tervezgette, milyen örüggyel nem jön majd vissza soha többet ide.

Pedig visszament.

5

Luis vasárnap templomba vitte a családját. Rég nem voltak ott, és Camilát nem volt nehéz meggyőzni, hogy üljenek be a prédikációra. Utána csendben hálát adott az égnek, amiért szerencsés volt, és elég pénzt gyűjtött össze, hogy ne kelljen aggódnia élete hátralévő részében. A munkát nem hagyhatja ott, de Marcos jó suliba fog járni, és elköltözhetnek egy jobb, tisztább környékre.

Úgy érezte, túl van rajta. Az érme, ha volt is varázsereje – még ez is nevetségesen hangzott –, már távol van tőle. Nem az ő gondja.

Luisék találtak egy házat a Zona Rosa kerületben. Ez Mexikóváros egyik legjobb környéke. Amikor találkoztak a tulajjal, elmondta, hogy reggel tette fel a hirdetést, és ők az első jelentkezők a házra. Nagyon gyorsan el kell adnia, mert egy másik házat elbuknak, ha nem foglalózzák le időben. Nagyon kedvező áron kínálták a házat, de Luis lealkudott még belőle, amiért azonnal és egy összegben tudott utalni. Camila úgy tudta, dolgozói hitelt kapott a cégtől. Ettől függetlenül muszáj volt megjegyeznie, hogy óriási szerencsésük volt. Luis ismét aggódni kezdett. Vajon milyen áldozatot kér majd az érme a házért?

Pár nappal később már dobozoltak a lakásban, amikor Luist felhívta egy nő a Numizmatikai Múzeumból, hogy mehet az eredményekért.

Luis úgy döntött nem megy el, és folytatta a csomagolást. Az egyik régi szekrényüket próbálta kimozdítani a sarokból, amikor leszakadt az alja. Ódon bútor volt, amit Camila szüleitől örökölték, és Luis mindig utálta, amiért nyikorgott, és sok helyet foglalt. Emellett borzalmas nehéz is volt, mert a régi bútorokba még raktak anyagot, nem úgy, mint a mai pozdorjaelemekből álló, a fák mintázatát szánalmas módon utánzó, műanyag borítású vackokba. Most, hogy elkezdett szétesni, Luis azon gondolkodott, hogyan győzze meg a feleségét, hogy hagyják itt. Megnézte a leszakadt alj-

zatot, és elkerekedett a szeme. Egy nagy halom amerikai dollár hevert a padlón heverő falapon, amit a szekrény aljába rejthettek el. Némelyik bankónak már porladt a széle, ebből sejthető volt, hogy nagyon régóta ott lehet, talán Camila szülei sem tudtak róla, legalábbis sosem említettek ilyesmit. Luis kezével kilapátolta a pénzt a szekrény alól, közben Camila és Marcos is köré gyűltek. Camila keresztet vetett.

– Ezt nézd, mit találtam! – mondta Luis, és eljátszotta, hogy meglepetten örül, de valójában inkább félt ettől a váratlan pénztől. – Anyádék szekrényében volt. Ez legalább... – Luis többször végigfuttatta a tekintetét a pénzhalmon. – Legalább ötvenezer dollár. Ha nem száz.

– Szólnunk kell a rendőrségnek – mondta Camila. – Lehet, hogy drogbáróké.

– Ugyan már! Nézd, milyen régi! Évtizedek óta itt lehet. Ezt már nem keresi senki.

– Gondolod?

– A szekrény nálunk van négy vagy öt éve. Előtte, ha jól emlékszem, anyádeknál állt mozdulatlanul legalább húsz évet.

Luis még győzködte egy kicsit, és Camila végül belement, hogy tartsák meg a pénzt, de a szekrényhez is ragaszkodott. Luis szívesen megszabadult volna a dollárhalomtól, de nem úgy, hogy a rendőrségnek adja.

Amikor megjött a költöztető kisteherautó, Marcos is segített levinni a dobozokat. Alig várta, hogy már az új házban legyenek, ahol végre saját szobája lesz. Az egyik fordulónál Marcos lába megcsúszott a lépcsőn, és a doboz ráesett a lábára. Nem volt különösebben nehéz, de a sípcsontját eltörte.

Mentővel mentek a kórházba, és miután ellátták a fiút, Luis otthagya Camilával, és elindult a múzeumba.

Meg kell találnia a módját, hogy megszabaduljon az érmétől. Még mindig az övé, ebben biztos volt. Nem adhatja oda senkinek.

Talán el sem vehetik tőle. Ha kell, beolvasztja, vagy végez magával, de meg kell védenie a családját. Egy áron alul megvásárolt házért az érmének nem biztos, hogy elég nagy ár egy lábtörés. Luis úgy érezte, körülötte mindenki veszélyben van.

A múzeumban egy bajszos, köpcös ember fogadta, aki Manuel Tovar néven mutatkozott be. Vastag, fekete keretű szemüvegét sűrűn igazgatta, miközben beszélgettek. Elmondta, hogy Señor Hinojosa professzor elutazott, de meghagyta neki, hogy adja át a jelentést az érméről.

Egy A4-es papírlapot nyújtott át Luisnak, amin a múzeum logója volt, alatta pedig Hinojosa neve és beosztása, majd egy rövid szöveges jelentés. Inkább vázlatos, mint hivatalos. Ebből derült ki, hogy az érme anyagát tekintve 98%-ig sikerült azonosítani az ötvözetet, ami bronz, ezüst és arany, a maradék 2%-ban van némi szerves anyag, illetve ismeretlen anyagok, amiket majd tovább elemeznek, de azokhoz több idő kell. Vas nincs benne, ami megerősítheti az inka eredetet, mivel ők nem ismerték a vasat.

A minták legközelebb az inka kultúrához állnak, de a kolibri rejtély számukra, pedig konzultáltak egy inka-szakértővel és a tolucai Numizmatikai Múzeummal is. Annyit mondtak, hogy a kolibri totemállat volt az inkáknál, de egy a sok közül, nem kiemelkedő jelentőségű.

A Tawantinsuyu, azaz az Inka Birodalom nyelvének szakértője szerint a felirat a kecsua nyelv egy titkosított, írott változata, amit a sámánok használtak, hogy tudományukat megörökítsék, anélkül, hogy illetéktelenek hozzáférnének. Hinojosa megjegyezte, hogy ez csak legenda, az inkák nem írtak írásjelekkel, csak csomós írást használtak.

Összességében az érme valamilyen vallási célt szolgálhatott az Inka Birodalomban, valamikor az 1400-as években. Tovar elmondta, hogy a múzeum hajlandó fizetni érte 10 000 pezót, ha eladná. Luis nem gondolkodott el ezen, egyből nemet mondott. Tovar átad-

ta az érmét és az írásos jelentést, majd kezét nyújtott. Luis megköszönte, majd távozott.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve, felhívta egyik régi barátját, Daniel Cazares ügyvédet, hogy ebédeljenek együtt. Cazares elfoglalt ember volt, menő ügyvéd, akinek az irodája magánnyomozással is foglalkozott. Maga Cazares köztisztviselőnek örvendett. Sok barátja volt, köztük politikusok, magas beosztású, fontos emberek is. Luisszal egy iskolába jártak nyolc éven át, és azon kevés kapcsolatai közé tartozott, amik igazán őszinték és minden érdektől mentesek voltak. Általában két-három havonta futottak össze egy ebédre vagy vacsorára, amiket mindig hetekig egyeztettek.

Cazares most viszont egyből igent mondott. Pont ráért, és Luis ezen már nem lepődött meg, az viszont megfordult a fejében, az érmét nem érdekli, hogy épp azért tesz erőfeszítéseket, hogy megszabaduljon tőle, akkor is szerencsét hoz.

Miután átbeszélték a szokásos baráti, családi dolgaikat, Luis dióhéjban elmondta Cazaresnek, hogy talált egy érmét, és szeretne minél többet megtudni róla. Átadta neki a múzeum jelentésének másolatát is, viszont azokat a részeket kihagyta, hogy mennyi pénzt nyert, milyen házat vett, valamint, hogy kik és hogyan szenvedtek emiatt. Nem beszélt szerencséről, varázserőről, babonáról sem, részben azért, mert tudta, hogy ezek kimondva nagyon nevetségesen hangoznának, még ha a fejében rémisztően valóságosak is.

Cazares megígérte, hogy segít, és egy hetet kért rá. Luis próbálta sürgetni – félt, hogy egy hét túl sokba kerül majd –, mire Cazares pár napon belülre ígérte az eredményt.

6

Luis rettegett, és ezt már Camila is látta rajta. Félt, hogy ismét történik valami. Ezúttal súlyosabb. Ő megint hatalmas összeget nyer, vagy túlél valami katasztrófát, ami Camila vagy Marcos egészségébe fog kerülni. Vagy az életükbe. Bármi megtörténhet, bármikor. Talán, ha otthon ülök – gondolta Luis –, akkor nem lehet baj.

Nem kockáztat, így szerencséje sem lehet. Nem igaz?

Azt nem tudta egyértelműen kibogozni, hogy milyen szerencsésért milyen árat kell fizetni, ahogy azt sem, melyik szerencsétlenség melyik szerencsééhez köthető, ha egyáltalán ezek egyensúlyban vagy jól elkülöníthető párban vannak. Sokkal inkább tűnt úgy, hogy a dolgok csak megtörténnek. A jót rossz követi, a rosszat jó. A súlyozás pedig esetleges, de nagyjából vagy hosszú távon kiegyenlítődik.

Luis három napig úgy mozgott a lakásban, mint egy Lobsteinszindrómás beteg, akinek a csontjai olyan törékenyek, mint a pillangók szárnya. Camila kérdezgette, hogy mi a baja, de Luis azt mondta, csak a gyomrát rontotta el. Persze a felesége tudta, hogy nem mond igazat, ami miatt kezdett a legrosszabbra gondolni. Férje, akivel tizenöt éve osztja meg az életét, titkol valamit. Mi az? Mi az, amit nem mondhat el neki, a feleségének, a társának, a barátjának?

Aztán Cazares telefonált, és Luis elviharzott otthonról. Egy csendes kávézóban találkoztak, ahol rajtuk kívül nem volt senki. A teraszon ültek, Mexikóváros egyik eldugott utcájában.

– Honnan van ez az érme? – kérdezte Cazares, miközben ujjai között forgatta. Egész ügyesen csinálta, de tekintete komor volt.

– Az utcán találtam – mondta Luis. Cazares az asztalra tette az érmét, és Luis elé tolta.

– Hm. Remélem, nem hiszel a babonákban.

– Nem igazán – mondta Luis, de a szája megremegett közben. Cazares azonban épp nem rá nézett. – Még vallásos sem vagyok.

– Nem kis munka volt, de megtudtuk, hogy ilyen érmeket az inka varázslók készítettek az uralkodóiknak, abból a célból, hogy szerencsét hozzanak nekik. – Luis érezte, hogy a hátán végigfut a hideg. Szinte fájni kezdett rémületében. „Szerencsét hozzon?” „Varázslók?”

– A kolibri – folytatta az ügyvéd – a szerencse szimbóluma. Legalábbis a szűk varázslókör szerint. Ritkán találtak vele, ezért szerencsének számított, ha valaki kolibrit látott. A négy szárny amolyan természetfelettivé emelése a figurának, mint a hindu vallásban az istenek ábrázolása több kézzel. A szektát sokan üldözték akkoriban, főleg, mert félték tőlük. Nem sok maradt fent róluk, nagyjából ennyi, amit elmondtam.

– És a felirat?

– Azt nem sikerült megoldani, mivel kódolt üzenet. Az írásjelek egyáltalán nem vallanak az inka kultúrára. Inkább keleti jeleknek tűnnek, de azok közül sem hasonlít egyikre sem. – Cazares bűnbánón felfelé fordította a két tenyerét. – Ne haragudj, de erre most nincs kapacitásunk.

– Persze, értem. Semmi gond. Ez is nagy segítség.

– Na, és szerencsét hozott? – kérdezte Cazares, közben hanyagul az érme felé bökött. Luis egy mosolyt kényszerített az arcára, és nagyon remélte, hogy kellően őszintére sikerült.

– Dehogy! Hisz ez csak egy érme – mondta, de összekulcsolta a kezét, hogy ne látszódjon a remegése. Cazares bólintott.

– Én a héten elbuktam egy nagyon fontos ügyet – mondta Cazares, és a fejét ingatta. – Komoly csorba ez a reputációnkon.

– Sajnálattal hallom – mondta Luis, és próbált semleges arcot vágni hozzá.

– Még valami – mondta Cazares. – Találtunk egy embert Limában, aki tudhat még ezt-azt. A neve Guayasamin. Az ősei inkák voltak. Itt a száma.

– Köszönöm, Danny. Tényleg!

- Semmiség! Ne haragudj, de mennem kell.
- Jól van. Majd meghálálom.
- Úgy legyen! Majd hívjuk egymást.
- Hívjuk bizony!

7

Luis délután felhívta Guayasamint Limában. Egy érdes férfihang szólt a telefonba:

– Si.

– Señor Guayasamin?

– Én vagyok.

– A nevem Luis Moreno, Mexikóból. A barátom, Daniel Cazares adta meg a számát. Azért...

– Az érme.

– Igen.

– Van magánál egy inka szerencseérme?

– Igen, van.

– Maga találta meg?

– Igen, az utcán, de...

– És csak szerencsét hoz, vagy balszerencsét is?

– Sajnos az utóbbi.

– Jöjjön el Limába!

– Limába? Peruba?

– Ismerek néhány inkát, akik talán tudnak segíteni. De nem ígérhetek semmit.

– Találkozott már ilyen érmével?

– Nem. De hallottam róla. Persze ezek legendák, de valami mégiscsak van magánál.

Luis hallgatott, a telefonban reszelős légzés mérte az időt.

– Jól van – mondta végül. – Odategyek.

– Keressen meg a kikötőben! A rakodódaruknál megtalál – mondta Guayasamin, majd letette. Luis egy darabig még a fülénél tartotta a süket telefont, majd leült, és elgondolkodott, hogyan utazhatna el Limába. Ha tényleg van remény, bármilyen hajszálvékony is, hogy megszabaduljon az érmétől, meg kell ragadnia.

A telefonbeszélgetés után, és amiket Danny Cazares mondott, úgy tűnik, hogy valóban varázsereje van az érmének. Uralkodóknak készítették? Nekik valóban kellett a szerencse, hogy sokáig hatalmon maradhassanak. És nekik az sem lehetett gond, ha közben vonzzák a bajt is. Azonban az is lehet, hogy nála másképp működik, mint öthatszáz éve az inkáknál. Az is lehet, hogy átkozott az érme. Az az átok, hogy mindent megkapsz, miközben mindent elvesz tőled.

De most az a fontos, hogy eljussak Limába, lehetőleg anélkül, hogy romba dönteném a városokat az úton. – Luis kuncogott, és érezte, hogy az örület kezdi megkörményékezni. Láttá magát, amint néhány hónap múlva hisztérikusan nevet, miután újabb és újabb milliókat nyer, baleseteket, terrortámadásokat és hurrikánokat él túl, miközben minden ismerőse, családtagja tragikus véletlenek folytán hullik el körülötte, de ő csak nevet és nevet.

Luis hazament, és mindent elmondott Camilának. Próbálta úgy kerekíteni a mondatokat, hogy ne tűnjön örültnek, és az egész úgy ne hallatszódjon súlyosnak sem, de nem igazán sikerült neki. Camila könnyek között pakolt össze, és elmondta, hogy az anyjához megy Marcossal, mert ő ezt nem bírja. Luis azt mondta, pár napot kér, elmegy Limába, és megszabadul az érmétől, aztán hazajön, és minden rendben lesz. Camila végül azt mondta, egy hét múlva elmegy az új házukhoz. Addigra Luis legyen ott, és legyen olyan, mint régen, különben soha többet nem látja őket. Luis beleegyezett.

Ezután megvette a repülőjegyét Limába, összepakolt néhány napra való ruhát, majd elindult a reptérre. A tárcája és az érme a zsebében voltak, egyetlen táskáját pedig felvitte a fedélzetre. Telefonon beszólt az irodába, hogy pár napig nem tud menni, mert valami vírus ledöntötte a lábáról. Felettese megértő volt, és jobbulást kívánt, de Luis tudta, hogy most nagy a nyomás a cégen és rajta is. Pár napja van, különben a karrierje összedől.

Becsekkolás után, amikor beszállásra várt, jutott csak eszébe, hogy vajon egy szerencseérmével, ami vonzza a bajt, okos dolog-e

felülni egy Airbus A320-ra – százötven ember közé –, még úgy is, hogy egy halálos balesetre egy a tízmillióhoz az esély ezen a géptípuson. De hát mit tehetne? Gyalog nem mehet el Limáig.

Bízott benne, hogy eddig mindig akkor történt csak szerencsétlenség, ha előtte valami nagy szerencse érte. Végiggondolta az eseteket, és kirajzolódott, hogy előbb jött a szerencse, és utána a balszerencse, és mindig valaki mással, de nagyjából a környezetében, mintha neki látnia kéne, tudnia kéne róla, hogy mi volt az ára a szerencséjének.

Amikor a gép felszállt, Luis kapott egy hangüzenetet Camilától, amiben sírva mondta el, hogy a régi lakásuk a nap folyamán leégett, két másik lakással együtt. Az alattuk lakó idős néni sütés közben elájult. Ő meghalt a tűzben, de más áldozat nincs. Camila megkérte Luist, hogy vigyázzon magára, és jöjjön haza hozzájuk, mert nagy szükségük van rá.

Luis döbbenten nézte a telefonját. A fontos holmikat – köztük a talált pénzt is – már átvitték az új lakásba, csak a kiselejtezett kancatok, ócska bútorok maradtak még ott. Camila és Marcos az anyósánál voltak, ő meg a reptéren. Leégett a lakásuk, és semmi bajuk nem lett, de még káruk is alig. Megúszták. Luisnak egy kérdés zakart a fejében, ahogy az Airbus emelkedett. Ez a mázli elég-e ahhoz, hogy lezuhanjon egy repülőgép? Körbenézett a gépen. A lehetséges áldozatok, amiért ő és a családja megmenekült a tűzhaláltól. Idősek, fiatalok, gyerekek, üzletemberek, családok.

Ding! Megszólalt egy barátságos férfihang. A kapitány közölte, hogy elérték a biztonságos repülési magasságot.

8

Az Airbus bal oldali ablakain egy ideje Peru városai és az Andok hegyei látszottak, de Lima még odébb volt. A kapitány megkezdte a lassú ereszkedést, amikor váratlanul az egész repülőgép megrázkódott. Olyan erejű volt, mintha összeütköztek volna egy másik géppel. A rázkódást egy robaj is kísérte, majd hangos süvítés. A gép meredeken jobbra dőlt, és Peru partja eltűnt a látómezőből.

A másodpilóta szólt a kapitánynak, hogy kigyulladt a bal oldali hajtómű, mire a kapitány leadta a vészjelzést. A gépet sikerült stabilizálni, de gyorsan süllyedtek, és a futómű nem nyílt ki. A perui Jorge Chavez reptértől sürgős segítséget kértek a vízimentéshez. A kapitány már tudta, hogy az óceánon végzik, a kérdés csak az volt, hány darabban.

Az utastérben kitört a pánik, de ez kimerült a kiabálásban, sírásban, és valamelyest alábbhagyott, amikor a kapitány bement, hogy kényszerleszállást kell végrehajtaniuk a vízen, mindenki maradjon a helyén, és kösse be magát. Ezzel egy időben kipattantak a légmaszkok, ami elvonta az utasok figyelmét a személyzet első emberének gyorstalpaló biztonsági előadásáról. Az üvöltözést felváltották a jajveszékelések, a vészmadarak prédikációi és a suttogó imádkozások.

A gép ismét megdőlt, amitől az egyik stewardess elvágódott, és keményen beütötte a fejét. Nem kelt fel többet, és elhagyott rongybabaként csúszkált az ülések között.

Luis volt a leghiggadtabb a gépen. Tudta, hogy túl fogja élni, és sejtette, hogy egy karcolás nélkül. Még ezzel együtt is rettenetesen félt, és úgy markolta a karfáit, hogy elfehéredtek az ujjpercei. Amikor kivágódtak a légzőmaszkok, magára tette a felette lévő, és próbált nyugodtan lélegezni. A mellette ülő hölgy előre hajolt, és a fejét a karjával fedte el. A másik oldalon egy férfi kikapcsolta az övét, és felállt a székből. Talán a stewardessnek akart segíteni. Ebben

a pillanatban érték el az óceánt. A kapitánynak sikerült viszonylag kis szögben érnie a vizet, de az ütközés így is elementáris erejű volt. A gép azonnal több darabra tört. A szárnyak leváltak, hatalmas hullámokat robbantottak ki a vízből, majd ezer darabra estek szét. A szárnyaknál a gép törzse is kettétört, ekkor tűnt el a férfi Luis mellől, mintha csak valaki levette volna, akár egy sakkfigurát. Luis behunyta a szemét, mert nem akarta látni, ami körülötte történik. Ülésekbe kötött emberek repültek mindenfelé, és nem mindenki egy darabban. A gép elejében tűz ütött ki, aminek következtében ötven ember – kicsit paradox módon, az óceánon – azonnal tűzhalált halt. Luis érezte, ahogy a maszkja leszakad, érezte az elölről érkező hőt, majd azt, ahogy az ülése elválik a padlótól. Fogalma sem volt, merre van a fel és merre a le. Teste a semmiben lebegett, a tudata pedig visszahúzódott, elméje legmélyebb, legbiztonságosabb szobájába, és magára zárta az ajtót.

Óriási csattanás térítette magához, és hirtelen minden irányból hideg víz vette körül. Becsapódott az óceánba, és süllyedni kezdett. Kikapcsolta az övét, és a felszínre evickélt. Vége – gondolta. – Túl vagyok rajta. Közvetlenül mellette egy mentőmellény úszott el. Magához vette, és elkezdte felfújni. Nem mert körbenézni, bár hallotta a kiáltásokat. Maga előtt törmelékeket és a vízen lángoló alkatrészeket látott. Néhány ruhadarabot felismert, de nem nézte meg jobban, hogy csomagból való-e, vagy utasról.

A parti őrség és a mentőalakulatok a becsapódás után negyedórával értek a helyszínre. Luison kívül harminckét embert mentettek ki élve a száztizenkilenc utasból. De, ahogy ez lenni szokott, a túlélők közül is sokan meghaltak végül: volt, aki a sérüléseibe; volt, aki a lelki teher miatt végzett magával; vagy mert elvesztette a szeretteit; vagy mert igazságtalannak érezte, hogy életben maradt.

Luis másnap elhagyhatta a kórházat. Szerencséjére a tárcája benne maradt a zsebében a zuhanás alatt is, bár a telefonját és a poggyászát elveszítette. Az érme a zsebében volt, ami a lehetetlen-

nel határos egy ilyen zuhanás és becsapódás után, de mégis ott volt. Nem ereszt – gondolta Luis.

A kórházban egy kedves hangú nő megkereste, hogy ha később akar beszélgetni a balesetről, keresse fel, de Luis azt mondta, őt sokkal súlyosabb dolgok nyomasztják.

Felhívta Camilát még a kórházból. Megnyugtatta, hogy jól van, és azt hazudta, hogy ő nem azon a gépen volt, amivel tele vannak a hírek.

Ezután Luis felvett némi perui új solt, majd vett magának két váltás ruhát meg egy túracipőt, hozzá egy hátizsákot, majd elindult a dokkba, hogy megkeresse azt a fura nevű férfit, aki talán véget vethet ennek a rémálomnak. Útközben evett egy hamburgerszerű szendvicset, amiben kokalevél is volt. Luis tudta, hogy Peruban ez normális, és a konyhai kokalevélnak nincs köze a kokainhoz, viszont magas a kalciumtartalma. Amit viszont nem tudott hova tenni, az az, hogy az egyik étterem, ami mellett elsétált, tengerimalacot kínált ebédre.

A dokkban az első ember, akit megszólított, Guayasamin volt. A hangja és a munkája alapján fiatalabbnak gondolta, de ránézésre hatvannak látszott. Kevés ránca mély árkokkal osztotta markáns területekre az arcát. Barna bőrét a nap és a Limára jellemző, erős déli szelek keményíthették meg. Tekintete egy bölcs és sokat megélt emberé volt.

– Nem hittem volna, hogy eljön idáig – mondta Guayasamin, közben a kezét törölgette egy rongyba, mielőtt Luisnak nyújtotta. Hóna alatt két munkáskesztyűt szorongatott.

– Nem tehettem mást – mondta Luis, és megvonta a vállát.

– Elhiszem magának. – Guayasamin körbenézett a dokkban, majd megsimította szögletes állát. – Nos, nekem még hat óra a műszakom, de elintézem, hogy holnap ráérjek, és elviszem magát a paphoz.

– Milyen paphoz? – kérdezte Luis.

– Aki segíthet magának. Este mindent elmondok. Hol fog megszállni?

– Ezen még nem gondolkodtam.

– Menjen az Orcába! Az egy kis panzió Lima keleti részén, a *Jirón Ancashon*. Egy ismerősömé, ott megtalálom. Nála mindig van hely, ha rám hivatkozik. – Guayasaminnak egy halvány mosoly futott át az arcán.

– Rendben.

– Este odamegyek, és elmondom, amit tudok, ön pedig, ami eddig történt.

– Nagyszerű! Köszönöm.

– Még ne köszönjön semmit! Nem tudom, hogy fog végződni a története, Señor Moreno, de megpróbálok segíteni.

Luis majdnem megkérdezte, hogy miért segít neki, de mégsem mondta ki. Végül is mindegy, miért teszi, és ha valóban megoldják ezt az ügyet, akkor nem lesz hálátlan Guayasaminnal. Majd ad neki egy nagyobb összeget az eddig nyert pénzből.

– És kérem, szólítson csak egyszerűen Guának!

– Rendben, Gua. Köszönöm.

– Még egy dolog. Maga ugye Raúl Moreno fia?

Luis nem tudta elrejtteni a döbbenetét. Soha senkitől, de még az anyjától sem hallott semmit az apjáról, mióta meghalt.

– Igen – mondta, szinte dadogva. – Honnan...

– Pont úgy néz ki, mint ő, csak kicsit karcsúbb. És a Moreno névre jól emlékszem, bár nem ritka név, de az apján kívül nem ismertem mást ezzel a családnévvel.

Luisnak kérdések gyűltek a fejében, de mielőtt feltehetette volna őket, Gua elköszönt, és visszament dolgozni.

Luis elhagyta a dokkot, és elindult, hogy megkeresse a szállodát. Sosem járt Limában, de mivel itt is a spanyol a hivatalos nyelv, olyan volt, mintha csak vidékre ugrott volna le. Még szerencse, hogy nem egy francia vagy indiai érmét talált. Bár, ha őszinte magával,

akkor még angol nyelvterületen sem tudná rendesen megértetni magát.

Amikor megtalálta az Orca Panziót, és megkapta a szobáját (a recepciós lány szerint az utolsó szabad szobát), behúzta a függönyöket, és megpróbált aludni. Limában ilyenkor, március elején van a legmelegebb, ami ma huszonnyolc fokot jelentett, de többnek tűnt, amiért állt a levegő.

Luis csak forgolódott, és az érmén gondolkodott. Az volt az elmélete, hogy szerencsét hoz, de valamiért vonzza a szerencsétlenséget is. Mintha egy üveges szándékosan betörné a környékbeli ablakokat, hogy munkát csináljon magának. A másik tulajdonsága, hogy minden szerencséjének valamilyen ára van, aminek a terhét neki kell cipelnie. Onnantól, hogy az érmét felvette, az hozzá tartozik, ez biztosan varázslat, mert sem eldobni, sem elveszíteni, de még átadni sem volt képes. Nyilván nem tudná eladni, sem összetörni, beolvasztani. Akkor mégis hogyan szabadulhatna meg tőle? És ki lehet az a pap, akiről Guaya... Gua mesélt?

Úgy vélte, hogy a halálával valószínűleg megoldódna a probléma. Az érme hatalma csak addig tart, amíg ő életben van, nem öröklődne Marcosra. Na igen – gondolta Luis –, de hogyan hal meg valaki, akinek végtelen szerencséje van?

Ha fejbe lőné magát, biztosan elkerülné a golyó azokat az agyterületeket, amik azonnali halált okoznak. Bármekkora kárt is tenne magában, felépülne, ez nem kérdés. Ha leugrana egy épületről, talán arra járna egy libatollakat szállító kamion, és felfogná a becsapódást. Luis kuncogott magában. És ugyanez a méreggel, kötéllel vagy bármilyen szerkezettel, amivel más biztosan meghalna, ő túlélne. Mert szerencséje lenne. És szerencséjével szinte mindent túl lehet élni. Ez igaz, de ő nem halhatatlan, csak szerencsés. A kettő nem ugyanaz, tehát kell lennie egy határvonalnak, ahol a szerencse és a halál találkoznak, és a mérleg el tud billenni az utóbbi felé.

Remélte, hogy erre nem kerül sor, de nem felejtheti el, hogy azért jött ide, hogy megvédje a családját. A kicsi Marcost és a családot Camilát.

Elgondolkodott azon is, vajon hogyan talált rá Danny Cazares Guayasaminra. Megkérdezhetné, de szinte hallotta a választ. Valószínűleg véletlenek és óriási szerencse folytán. Ha így van, akkor az ő szerencséje egyfajta gyökérszerű nyúlványokkal hálózta be a környezetét, és mindenkinek szerencséje van, aki az ő szerencsés munkálatokhoz. Luis szinte beleszédült a gondolatba, és inkább azt a magyarázatot választotta, hogy Cazaresnek és embereinek kiváló kapcsolatainak, így biztosan egy-két telefon után eljutottak Guáchoz.

Guayasamin alkonyatra ért az Orcába. Civilben sokkal barátságosabb volt. Kora ellenére sem őszülő haját hátrafésülve hordta, széles arccsontja békés tekintetét keretezett, de erős embert takart. Kopott galléros pólója felett vastag mellényt hordott.

Átsétáltak egy bárba, ahol rendeltek két sört. Luis elmesélte, ami azóta történt vele, hogy megtalálta az érmét, a kutyától a repülőgépig. Bár Gua mondta, hogy mindig van szabad szoba a panzióban, de Luis úgy érezte, ezzel is szerencséje volt. Egy ideje mindenbe ezt látta bele, ami egy újabb jele volt az örületnek. Lassan fonta köré a ragadós csápjait, mintha játszana vele.

Guayasamin elmondta, hogy ő inkább leszarmazottja, és azért segít neki, mert nagyon sokat köszönhet Luis apjának. Raúl gyakran járt Limába, és voltak közös üzleteik, amiken Gua is szépen keresett. Azok az idők elmúltak, és a pénz is elfolyt, de ő még mindig nagyon hálás Raúlnak, és a mai napig hiányoznak neki azok a görbe esték, amikkel egy-egy sikeres hónapot ünnepeltek meg.

Gua elmondta, ő úgy hallotta a felmenőitől, hogy volt egy szekta, ami az inka uralkodóknak varázsolt. Egy szűk kör, akik a törvények és a nép felett álltak, és csak az uralkodóval voltak kapcsolatban. Ők olvastak a jövőbe, ők döntötték el, mikor mehetnek hábo-

rúba a harcosok, ők készítettek mindenféle amuletteket, szakrális tárgyakat, totemeket, amik segítették az uralkodót csatáiban, szerelemben, döntéseiben. Ezekhez a tárgyakhoz a természet erőit és az ősök szellemeit hívták segítségül. Hogy milyen tárgyak és mennyi maradt fent, azt senki sem tudja. Vannak köztük ártalmatlanok, de ő hisz benne, hogy vannak, amik sajnós a mai napig őrzik mágikus erejüket.

Elmondta még, hogy van a hegyekben egy közösség, akikhez el tudja vinni, ott él egy pap is, aki generációról generációra örökölte a pozíciót és a tudást. Ő talán többet mond majd az érméről. Megbeszélték, hogy reggel találkoznak, és hogy minden költséget Luisnak kell állnia. A második sör előtt tegeződésre váltottak. Ettől a beszélgetés nem lett felhőtlen. Az ügy, ami összehozta őket, komoly volt. Luis beleszédült, ha arra gondolt, hogy egy titkos inka varázslószekta szerencseérméjét hordja magánál, ami képes az eseményeket úgy befolyásolni, hogy ő mindig jól jöjjön ki a végén.

9

Guayasamin taxival érkezett a panzióhoz, napfelkelte előtt pár perccel. Innen együtt mentek a reptérre, ahonnan egy hetvennyolc fős Bombardier géppel repültek Jaujába. Luis megnyugtatta Guát, hogy nem fognak lezuhanni, mostanában nem érte szerencse. Aztán eszébe jutott a két nappal ezelőtti baleset, amit túlél, ami akár betudható egy újabb szerencsének, de meggyőzte magát, hogy ez nem logikus. Az érme nem így működik.

A gép nem zuhant le, hanem puhán landolt a Francisco Carle reptér aszfaltján. Luis éjjel nem sokat aludt, de a gépen fél órára rádólt az ablakra. Nem álmodott zuhanásról. Szerencsére. Bár Luisban mostanra semmi félelem nem maradt.

Jaujából egy bérelt terepjárával vágta neki az Andoknak, több kanna tartalék benzinnel és élelemmel a platón.

Útközben Guayasamin mesélt az inkákról, és Luis érdeklődve hallgatta. Gua elmondta, hogy a mai napig több törzs is él a hegyekben, nagyjából úgy, ahogy a tizenötödik, tizenhatodik században. Az inkák mindig is jók voltak az információ átadásában, ezért, ha maradt fent ilyen templom, vagy él még bárki, aki ismeri ennek a titkos szektának a tevékenységét, arról tudni fognak. Elmesélte még, hogy az inkák nézete szerint az ember kötelessége a természet védelme, a kölcsönösség fenntartása.

Az út rázós volt, völgyeken, hegyoldalakon mentek keresztül. A sziklás, kietlen vidéket dús ősnövényzet váltotta fel, a kavicsos utat pedig földút. Egy alkalommal folyón keltek át köteles komppal, míg egy másik helyen csörlővel húzták át a terepjárót egy felázott, sáros útszakaszon. Meleg volt, Luis többször átizzadta az ingét, ami délutánra poros lett, nadrágja és bakancsa pedig sáros. Úgy nézett ki, mint egy régész, aki egész nap egy ásatáson dolgozott.

Guayasamin reszelős, de összességében kellemes hangján elmesélte még, hogy az Inka Birodalom északi és déli határai fény-

korában ötezer kilométer távolságra voltak egymástól. A városokat kövezett utak, kő- és függőhidak kötötték össze, amitől a spanyol hódítók álla is leesett. A hegyekbe öntözőrendszerrel ellátott teraszos farmokat építettek, mindezt úgy, hogy nem ismerték a kereket. Mindent kézzel és haszonállatokkal csináltak, az épületek mégis fennmaradtak a mai napig, sem eső, sem szél, sem földrengés nem fogott rajtuk.

Ezután mesélt még az uralkodókról, akiket a Nap Gyermekeinek tartottak, és különféle védőszentekről, amik óvták őket, és totemekről meg a *huacá*król, amik a világ különleges dolgait jelölték, mint például egy furcsa formájú fa, barlang vagy kultikus hely.

Luis megkérdezte Guát az emberáldozatokról, de Gua azt mondta, az inkább az aztékokra és a majákra volt jellemző, az inkák nem áldoztak embert, vagy csak nagyon ritkán és önkéntes alapon. Luis nem így emlékezett, bár nem tudott sokat az inkákról.

Az út egyszer csak leágazott az erdőbe, és Guayasamin befordult. Ez már keskenyebb volt az autónál, és kevésbé kitaposott, így az ágak és levelek folyamatosan csapdosták a terepjáró oldalát. Luis behúzta a könyökét, és megkapaszkodott az ajtóban.

– Már nem vagyunk messze – mondta Gua.

– Te innen származol, ugye? – kérdezte Luis.

– Az apám ebben a törzsben született, igen, de én Limában nőttem fel, és ott is éltem egész életemben.

Esteledett, amikor megérkeztek. A fák egyszer csak eltűntek, és egy fennsík tárult eléjük. Luis legalább harminc házat számolt össze, amiket termőföldek és legelők öveztek. Guayasamin az első háztól kétszáz méterre állította le a motort, hogy a lakókat és az állatokat ne ijessze meg.

– Innen besétálunk – mondta, és kimászott a járműből. Luis fogta a hátizsákját, és követte.

A faluból három férfi jött eléjük, míg a többi lakó láthatóan beljebb húzódott a házak közé. A gyerekek anyjuk mögül kémltek az

idegeneket. Gua kecsua nyelven köszöntötte őket, majd elmondta, kik ők, és kit keresnek.

Az egyikük azt válaszolta Guának (amit ő tovább fordított Luisnak), hogy hiába jöttek, a pap nem fogad idegeneket, és nem tanácsos találkozni vele.

Luis, amíg kecsua nyelven beszéltek, nem értette őket, de érezte a feszültséget a hangjukban. Ez a nyelvektől független aggodalom, amit nem lehet félreérteni.

Gua elmondta, hogy az ő apja itt született, és a pappal is találkozott már egyszer, amikor itt járt, nagyjából nyolc éve. Ettől érezhetően megkönnyebbült a légkör. A három helybéli tanácskozott pár percet, majd intettek, hogy menjenek velük. Luis azon morfondírozott, hogy ez most szerencse vagy sem.

Egy kőből és fából épített kunyhóhoz vezették őket, amiben egy ápolatlan, középkorú férfi fogadta őket. Az egyik kísérőjük elmondta, hogy ő a falu papja. Luis úgy érezte magát, mint aki egy kétes múltú jósnő sátrába lépett be, egy elfeledett vidámpark eldugott sarkában. A pap érdektelen tekintettel nézett rájuk. Erős testalkata volt, de arcának egyik felét szörnyű heg csúfította. Állati karmok vagy fogak okozhatták. A rosszul beforrt hegek az arccsontjától futottak a füle mögé, előtte leágaztak a halántékáig is. Az egész ember nem volt túl bizalomgerjesztő, és Luis kételkedett benne, hogy itt bármilyen segítséget kapnak. Guával leültek vele szemben, és Gua röviden elmondta, hogy ő kicsoda, majd elmesélte Luis történetét is. Az inka mormogott valamit, Gua fordított:

– Mutasd meg az érmét, Luis!

Luis elővette a zsebéből, és az öreg elé tartotta. Ő nem ért hozzá, csak odahajolt, és megnézte. Ismét morgott.

– Fordítsd meg! – mondta Gua. Luis megfordította. Gua tolmácsolta, amit a pap mondott. – Ez egy sötét szerencseérme. Azért hívják sötétnek, mert úgy hoz szerencsét a tulajdonosának, hogy valaki másnak szerencsétlenséget hoz. A napkirálynak készítették,

hogy védelmezze nemes életében, és büntesse azokat, akik ellene törnek.

– Napkirály? – kérdezte Luis.

– Az inka uralkodók a napisten, Inti földi helytartói voltak.

– Mint a fáraóknál?

– Valahogy úgy. A kolibri a szerencse szimbóluma, körbe a minta pedig az uralkodói dinasztiára utal.

– És mit jelent a felirat?

– Azt nem tudja – mondta Gua. – Az inkák nem írtak.

– Hogyhogy nem írtak?

– Úgy nem, ahogy ma írnak az emberek. Csomós írást használtak, a *kíput*. Színes fonalakból csomóztak össze szövegeket egy botra. A csomók és a színek kombinációja adta ki a tartalmat. Akármi is ez a felirat, nem kecsua nyelven van.

– Mexikóban azt mondták – mondta Luis –, hogy ez egy kódolt írás, amit varázslók használtak az Inka Birodalom idején.

A pap hallgatott egy darabig, majd megsimogatta a heget a fején, ekkor vált láthatóvá, hogy az alkarja is heges, végig a kézfeje és az ujjai is.

– Erről csak legendák keringenek – mondta a pap, Gua pedig fordította. – Ha volt is ilyen tudományuk, az beleveszett a múltba. Senki sem tudja már az igazságot.

– És hogyan szólnak ezek a legendák? – kérdezte Luis, bár látta a papon, hogy nem örül, amiért feszegeti a témát.

– Az inkák állítólag áthajóztak a Távól-Keletre, ami nekik nyugatra volt. Az ottani írást a papok hozták át ide, de nem vezették be, hanem saját maguknak tartották meg. Úgy formálták át, hogy csak ők értsék. Így jegyezték le a tudományukat, ami talán megvan még valahol, talán nincs. És az is lehet, hogy soha nem is létezett.

– Hogyan szabadulhatok meg az érmétől? – kérdezte Luis, rövid szünet után. Nagyon kényelmetlenül érezte magát ebben a házikóban. A pap tekintete nyugodt volt, de Luis kiérezte belőle némi fe-

nyezetést is. – Körülöttem mindenki veszélyben van. Valahányszor szerencsém van, valaki megsérül, meghal vagy egyéb veszteség éri.

Gua türelmesen tolmácsolt oda-vissza. Néha meg kellett ismételnie néhány kifejezést, máskor át kellett fogalmaznia a mondatokat, hogy Luis és a pap megértsék egymást.

– Nem tudja – mondta Gua –, de van egy bölcs öreg inka egy másik törzsnél, aki többet tudhat nála.

– Remek – mondta Luis. – Menjünk!

– Egnapi járásra van – mondta Gua. – Ma már nem indulhatunk el. Azt mondja, maradhatunk egy éjszakára, és reggel ad mellénk egy kísérőt.

Luis beleegyezett, bár tudta, hogy nem fog tudni aludni. Folyamatosan azon gondolkodott, vajon a nap folyamán mikor volt szerencséje, és mi lesz annak az ára? Nem kaptak defektet? Nem szakadt el a kötél a folyón? Nem támadták meg őket rablók vagy vadállatok? Az éjjel nem marja majd meg egy kígyó?

Bár valójában nem volt oka bizalmatlanságra, legfontosabb dolgait egy kis táskába tette éjszakára, amit átvetett a vállán, és a mellkasán összekapcsolta a pántot.

Újra megnézte az érmét. Most már ő is jól látta a négyszárnyú kolibrit és a felirat jeleit is. Valóban inka stílusjegyekkel kevert ázsiai írásjelek voltak. Kár, hogy nem terjedt el.

Végül pár órára mégis sikerült elaludnia, de hajnalban szinte felugrott az ágyból rémületében. Álmában a családja keserves kínok között égett bent a régi lakásukban, mire ő felriadt. A sátorban hűvös volt, mégis folyt róla a víz. Gua halkán fortogott a kunyhó másik végében.

Hogy az álma jelent-e valamit vagy sem, nem számított, az érmétől meg kell szabadulnia. Akár az élete árán is – most már határozottan így gondolta, és felkészült a legrosszabbra.

Ahogy éberén feküdt a sötétben, arra gondolt, hogy ha uralkodó lenne, akinek saját magán kívül senki nem számít, egy ilyen

érme igencsak hasznos lenne. Napkirály, akinek mindig szerencséje van, és nem érdekli, ha néhány társa, embere, harcosa, ágyasa emiatt odaveszik. Ekkor ismét maga előtt látta a pap tekintetét, ami az emlékeiben sokkal fenyegetőbb volt, arcának mindkét fele szörnyű hegektől volt gonoszul torz.

Ha a pap megölné őt, és utána magához venné az érmét, akkor kétségkívül rászállna a szerencse. Erre nem is gondolt eddig, pedig sokan örülnének egy ilyen érmének, és az ő élete igazán nem nagy ár egy életen át tartó szerencsééért.

Ismét elbóbiskolt, de húsz percre rá újra felriadt, de most sokkal kellemetlenebb okból.

10

Valami megütötte a mellkasát. Kinyitotta a szemét, és a pap térdelt felette. Csak az ajtón szűrődött be némi fény, ahogy odakint, a fák felett már derengeni kezdett az ég alja, de még mindig szinte fekete volt. A pap arcának csak a hegekkel szabdalt fele látszódott, amitől inkább tűnt éjjeli rémnek, mint embernek. Valami megcsillant felette. Egy kés, amit a pap újabb döfésre emelt. Leszúrta álmában? De hát nem érez fájdalmat.

Luis nem kiáltott, nem akarta Guát felébreszteni, félt, hogy esetleg a pap megsebzí, amikor a védelmére kel. Felhúzta a lábát, és mellbe rúgta az inkát. A pap nem látta, mi történik, így váratlanul érte a támadás. Hanyatt vágódott a döngölt földre terített szőnyegen. Luis felpattant, és a kijárat felé rohant. A táskája leesett róla, ekkor jött rá, hogy mi volt az az ütés, amire felébredt. A pap álmában szúrta le, de első kísérlete a táskája csatját találta el, ami eltört, viszont megmentette az életét.

Úgy vélte, kint a szabadban több esélye lesz megvédenie magát. Egyrészt világosabb van, másrészt hátha meglátja valaki, aki segíthet neki. Ahogy kilépett a kunyhóból, biztosra vette, hogy egy csapat inka harcos fogja várni, hogy feltartóztassák, amíg a pap kiér, de senki nem volt ott. Az a fajta hajnali csend ült a falun, amit csak az erdők mélye ismer.

A pap kirent a kunyhóból, arcát az elszántság torzította el, de a szája, a heg oldalán nem vicsorított annyira, és ettől csak még ijesztőbb volt. Kezében egy tizenöt centis penge meredt Luis felé. Luis ledermedt. Életében nem verekedett, de még csak nem is olvasott ilyenekről. Teljesen felkészületlenül érte a támadás. Nem volt más ötlete, futásnak eredt, de a pap már lendületben volt, és utolérte, majd lecsapott a késsel.

Luis viszont éppen ebben a pillanatban elbotlott az egyik farrönkben, amik a tábortűzhelyet vették körül. Luis elhasalt, a pap

pedig ráesett a rönkre a döfés lendületétől. Olyan szerencsétlenül esett, hogy állon szúrta saját magát, ahogy ráesett a kést tartó kezére. Elterült a földön, és halkan nyöszörgött. A penge átszúrta az állát, félig bevágta a nyelvét, és a szájpadról állt meg.

Luis felkelt, és nézte a papot, várta, mi fog történni. Ha meghal, aligha segítenek neki eljutni a másik faluba. Az inka csak nyöszörgött, gyengének és ártalmatlannak tűnt. Heges feje is inkább szerencsétlen fogyatékoságnak hatott, mint rémisztő stigmának. Odatérdelt a pap mellé, és megnézte a sebet. A sérült területen nincs artéria, ezért Luis kihúzta a pengét, nem törődve, mennyire fáj a papnak, majd halkán azt mondta neki:

– Nekem mindig szerencsém lesz veled szemben.

A pap bólintott, és vérző állát szorongatta. Luis nem tudta, hogy értette-e, amit mondott neki, vagy csak beletörődött, hogy nem győzheti le. Az érmét nem kaparinthatja meg egykönnyen. Luis felsegítette, és megvárta, míg eltámolyog a kunyhójáig, majd elhajította a kést a ház mögé, a bozótosba. Micsoda szerencséje volt megint! A rémület feszítette a szívét, ugyanakkor volt ebben az egészben valami magasztos is, ahogy meg sem védte magát, mégis ő győzött. Visszafeküdt az ágyába, de már nem aludt el.

11

Fél órával később ébredtek fel a többiek. A szerény reggeli után elindultak. Guayasamin úgy döntött, a faluban marad. Ő megtette, amit lehetett, és azt mondták a falubeliek, hogy a másik törzsnél is lesz, aki beszél spanyolul. Azt mondta Luisnak, három napig vár rá, aztán elindul Limába. Luis megköszönte, és kezet ráztak.

A pap nem mutatkozott többet, de elküldte a megígért kísé-
rőt, egy fiatal, talán húszéves fiút, akit Raiminek hívtak. Vászonnadrágban, leningben és sötét, mintázat nélküli k'eperinában volt. Szandálja újrahasznosított autógumiból készült. Rövid, kócos, fekete haja, görbe orra, barátságos, de nem túl okos tekintete volt. Egy vállig érő bottal a kezében sétált be az erdőbe, az övében egy machetével. Luis követte, közben hátranézett a levelek között lassan eltűnő falura. Az volt az érzése, hogy nem térnek vissza soha. Az erdőben nem mindenhol látszódott az ösvény, de Raimi olyan magabiztosan ment előre, mintha kövezett sétányon haladna. Csendben mentek, nem volt közös nyelvük.

Kétóránként megálltak pihenni, de délutánra kiértek az erdőből. Ezután egy sziklafal oldalán haladtak tovább. A kavicsok roptak a lábuk alatt, Luisnak tériszonya lett, de nem akart megállni. Jobbra mellettük húsz-harminc méternyi meredély húzta volna le, balra pedig sziklák magasodtak följük, mintha le akarnák tolni őket a szakadékba. Felettük és a távolabbi hegyeken kecskék ugrottak, fent az égen néha keselyűk szálltak el. A völgyekben még lámákat is láttak. Ha nem lenne az érme, ez egy csodálatos túra lehetne az Andokban. A távolban megpillantották a falut, de Luis látta, hogy még egy erdős szakasz és egy völgy hátravan az útból. Mindezekkel együtt úgy vélte, estére ott lehetnek.

Luis óvatosan haladt előre. Már majdnem vége volt az útnak, és Raimi már kiért egy szikár fensíkra, amikor Luis rossz helyre lépett, és megcsúszott a kavicsoson. Elvágódott, de sikerült megka-

paszkodnia. Lába a semmibe lógott. Raimi visszanézett, és segíteni indult, de amikor látta, hogy Luis már biztonságba húzta magát, megállt. Ekkor zuhant le a szikladarab. Az egyik kecske lökhette le, vagy már régóta meglazulhatott. Luis fejétől pár centire csapódott az ösvényre, majd pörögve, port és apró törmelékeket szórva patant le a mélybe. A következő pillanatban az egyik kő alól egy korallkígyó villant ki, és Raimi lábába harapott. A korallkígyók általában nem képesek átharapni a vastagabb vásznakot, de Raimi nadrágja túl vékony volt, a kígyó pedig viszonylag nagyobb példány.

Luis tudta, mi történt. Ő megúsza a sziklát, amiért Raiminek meg kell halnia. Nem értett a kígyókhöz, de tudta, hogy így lesz.

Raimi viszont jól ismerte a kígyókat, de az túl gyors volt: mire lenézett, már eltűnt a kövek között. A marás nem fáj, de ez nem jelent semmit. Ha mérges volt, akkor ellenszérum nélkül órái vannak hátra. Luis látta a kígyót, de nem tudta elmagyarázni, hogy milyen színű volt. Egy darabig mutogattak, kövekre, virágokra, egymásra, de nem jutottak semmire. A fekete szín biztos volt, de a kígyó fajtáját ebből még nem tudják meg. Ha a fekete mellett sárga és vörös csíkjai is voltak, amik érintik is egymást, akkor mérges volt. Ha a sárga csíkok a fekete sávon belül voltak, akkor ártalmatlan. Viszont Luisnál nem volt semmi, ami egyértelműen sárga vagy vörös lett volna. De még az „igen” és a „nem” sem volt egyértelmű köztük. Végül Raimi intett, hogy menjenek tovább.

Még egy órát mentek a sziklákön, mire leértek az erdős részre. Nehéz pára töltötte meg a fák közötti űrt. Az aljnövényzet sűrű volt, de Raimi valahogy látta az utat köztük. Luis biztos volt benne, hogy egyedül eltévedne, pedig látta a falut fentről, így nagyjából tudta az irányt, de bent az erdőben úgy érezte, bármerre néz, mindenfelé ugyanazt látja. Mintha nem lennének égtájak, nem lenne irány.

Elfáradtak, de Raimi nem állt meg. Luis sejtette, hogy már közel járhatnak, azért nem tart pihenőt a fiú. Aztán egyszer csak Raimi eltűnt előtte. Elnyelték a növények. Luis megtorpant, és las-

san lépdelt tovább előre. Amikor közelebb ért, látta, hogy Raimi a hasán fekszik a levelek között. Teste aprókat rángott. Luis tudta, hogy vége. Hány embernek kell meghalnia, hogy az ő szerencsáját kiszolgálja az univerzum?

Letérdelt, és megfordította a fiút. Úgy nézett ki, mint aki megfulladt. Arca lila és vörös színben játszott, keze remegett, szeme a semmibe révedt. Minden mozgása lassult, majd abbamaradt. Meghalt. Luis lehajtotta a fejét, és leült a földre. Ott ült az Andok egyik erdejében, egyedül egy halott inkával, úgy, hogy fogalma sincs, merről jött, és merre kell továbbmennie. Lassan esteledik, megy az idő, miközben Gua, távolabb pedig Camila és Marcos várják, hogy visszatérjen. Ruhája mocskos, a szája kiszáradt, az ereje fogytán. És mindenközben ő az egyik legszerencsésebb ember a földön.

Luis erőt vett magán. Felkelt, és a vállára vette a fiút. Nem volt különösebben erős, de Raimi sem volt nehéz. A nap már lemenőben volt, és a völgy baljós szürkületbe burkolózott.

Luis fél órát cipelte Raimit, mire elérte a falut. Akkor eleredt az eső. A falu lakói eléjük jöttek, és az egyik sárkunyhóba vitték Raimit, és bekísérték Luist is. Luis úgy érezte magát, mintha egy filmbe csöppent volna, amiben a középkori inkákat korhű jelmezekben, profin sminkelt statiszták játsszák. Mindenki úgy volt öltözve, mintha még mindig a tizenötödik században élnének, és ő a jövőből jött volna. Valódi inkák voltak, nem mai emberek. Luisban a döbbenet, a tisztelet és a kíváncsiság keveredett, de közben minden érzés és látvány álomszerűnek tűnt. Nem volt könnyű befogadni, hogy amit lát, az a valóság.

Ahogy végignézett rajtuk, nem tűntek sem boldognak, sem barátságosnak. Többjüknél komoly vágószerszámok, fegyverek voltak, míg másoknál feltekert kötél, bőrkulacs vagy egyéb eszközök, amiket Luis nem tudott beazonosítani.

Egyikük spanyolul szólt hozzá, ami jobban meglepte Luist, mint a kinézetük.

– Mi történt Raimi? – kérdezte, a halott fiúra mutatva.

– Kígyó – mondta Luis, és kezével kígyózó mozdulatot tett a levegőben.

– Sárga?

– Igen. És fekete.

Az inka bólintott, majd kecsua nyelven mondott valamit a körülötte állóknak. Luis valamiért érezte, hogy nem ő a főnök, de a kunyhóban a rangidős lehetett.

Raimi testét gondosan letakarták, majd átkísérték Luist egy másik, tágasabb kunyhóba, aminek kőből volt az alapja, de a teteje gallyakból és durván megmunkált fából.

A kunyhóban egyetlen fáklya égett, és sárgás fényvel szórta meg a helyiséget. Egy nagyon idős inka férfi ült benne. Ráncos arca a halvány fényben úgy nézett ki, mint egy fából faragott halotti maszk. Spanyolul szólt Luishoz:

– Mi a neved? – kérdezte. Hangja mély volt, és érdes, Luis megborzongott tőle, de összességében mégis sokkal több bizalmat érzett, mint a pap iránt.

– Luis – mondta. Gondolta, ennyi elég lesz.

– Az én nevem Hawka – mondta az öreg. – Miért vagy itt?

– Luis sejtette, hogy már az is csoda, hogy egyáltalán meg tudnak szólalni spanyolul, és elképzelni sem tudta, hol tanulták, de próbált ő is egyszerűen fogalmazni, hátha segíti a kommunikációt.

– Van nálam egy érme – mondta Luis, és elővette a zsebéből.

– Egy inka érme.

Luis észrevette, hogy Hawka szeme egy nagyon picit tágabbra nyílt. Felismerte – gondolta. – Tudja, mi ez.

– Érme – ismételte az öreg.

Luis kinyújtotta a kezét. Hawka némi habozás után átvette tőle az érmét.

– Mondd el a történetet!

Luis elmondta a lényegét, hogy szerencsét hoz, de valahányszor ő szerencsés, valaki balszerencsés a közelében. Raimi is azért halt meg, mert ő megmenekült egy lezúduló sziklától. Csak remélhette, hogy az inkák megértették, és hisznek neki. Hawka gondolkozott, majd beszélni kezdett. Néha kecsua nyelven mondott pár szót, amit a társa fordított spanyolra. Voltak szavak, amik úgy maradtak, de Luis értette, amit jelentenek, és nem tetszett neki.

– Ez egy szerencseérme. A papok csinálták inka uralkodónak, hogy kísérje útján háborúba és hatalomban. Régen inkák értették a természet erői. Tisztelték, és tudták, hogyan van. A papok tudták befolyásolni a szerencse. Ősök szelleme segítséggel. Csináltak érme. Érme jelkép. Érti ember, érti szellem. Összeköt uralkodó és szellemek és természet. – Hawka felemelte az érmét, ami most a fáklya arany fényében fürdött, így még régibbnek, értékesebbnek és misztikusabbnak tűnt. Az öreg folytatta: – Az érme halálig kísérte inka uralkodó. Eltemették vele anyaföldbe. Balszerencsét hozza azokra, akik ártani akarnak napkirálynak. De neked balszerencse más. Érme nem működik neked.

Luis elgondolkozott, vajon ez mit jelent. Talán azokat érte balszerencse, akik ártani akartak neki. Aligha. Marcus? A repülő utasai? Nem, ez nem stimmel. Nem működik nála az érme? Lehet, de miért nem? Az öreg inka, mintha olvasott volna az elméjében, válaszolt a kérdésre:

– Megváltozott világ. Megváltozott természet. Az erők mások. A szellemek haragosak. Új ember rossz a természettel. Bajt hoz természetnek. Szerencseérme balszerencsét hoz. Felborult... – Itt volt egy szó, amit egyikük sem tudott, de Luis értette, hogy az *egyensúly* bomlott fel. A természet erői, amiket az érme irányítani tudott régen, felborultak, ezért az érme nem működik jól. Egy napkirály érméje ötszáz évvel később egy befektetési tanácsadó kezében másként működik. Nos, ez nem meglepő – gondolta Luis. – De hogy ennyire ártalmas legyen... Na, és azt ki tudhatja, hogy vajon régen

működött-e? Talán sosem sikerült szerencseérmét készíteniük az inka papoknak, csak ilyen átkozottakat.

Hawka még hozzátett egy mondatot, amitől összeállt a kép:

– Érme kér áldozat szerencsédért. Bármilyen áldozat.

Luis így már értette: régen talán azoknak ártott, akik az uralkodó ellen voltak. Az ősök szelleme segítette őket, és tudták, kik az ellenségek, de ő csak egy senki, és ha neki van szerencséje, éppúgy bárkinek lehet balszerencséje körülötte. Az érmének, a szellemeknek bárki megteszi.

– Hogyan szabadulhatok meg tőle? – kérdezte Luis.

– Érme érez. Érme tud téged. Te vagy mestere. Érme csak tiéd. Nem tudod eldobni.

Luisba lassan visszazökött a keserű gondolat, hogy meg kell halnia, hogy megvédje a családját és a többi ártatlant, akik a környezetében élnek. Hiába utazott el ideig, nem oldja meg senki a problémáját. Az érme átok, ami alól nincs feloldozás. Feltette hát a kérdést, amit fel kellett tennie:

– Meg tudom ölni magam?

– Igen – mondta az öreg, és bólintott, ami miatt egy pillanatra teljes sötétségbe borult az arca, csak vén szeme csillant meg halványan, de nem veszélyt tükrözött, hanem igazságot. Luis érezte, hogy nem hazudik. – Az érme nem téged védelmez. Az érme a szerencsédet védi.

Luis érzett némi megkönnyebbülést, de azért örült, hogy ezt korábban nem próbálta ki. Felmerült benne, hogy az öreg talán téved, de nem úgy tűnt, mint aki a levegőbe beszél. Az érme erejét pedig saját bőrén tapasztalta meg. Az események, amiken keresztülment, nem lehetnek csupán a véletlen művei.

Lehet, hogy van másik út is, de nincs ideje rá, hogy kitalálja. A kockázat óriási. Camila és Marcos egészsége vagy élete a tét.

– Meg akarok szabadulni tőle – mondta Luis.

– Csak haláloddal szabadulhatsz tőle – mondta az öreg inka, és visszaadta az érmét.

12

Luis soha nem kívánt semmit. Nem akart nagy dolgokat az életben, csak apró örömeket. Nem vágyott gazdagságra, legalábbis nem jobban, mint bárki más, akik számára elérhetetlen volt a nagy vagyon és a gondtalan élet. Azt kívánta, bárcsak ne vette volna fel azt az érmét. Ha hagyta volna lefolyni a csatornába a vízzel együtt, talán nem árthatott volna senkinek. Az Airbus utasai élnének, megérkeztek volna rokonaikhoz, barátaikhoz, üzletfeleikhez. Marcos nem töri el a lábát, a házuk nem ég le, nem lennének milliók sem, és ő még mindig egy vergődő pénzügyi tanácsadó lenne. De valóban így történt volna, ha nincs az érme? Ezzel Luis már nem foglalkozott.

Beletörődött, hogy nem láthatja viszont a családját, de még csak meg sem tudják, hogy mi történt vele. Szegény kicsi Marcos apa nélkül nő fel, ahogy ő is, pedig megígérte, hogy nem hagyja magára, ahogy az ő apja tette vele. De mindegy is, a lényeg, hogy biztonságban lesznek. Talán elkerüli őket a balszerencse, és végül is egy szép házat és vastag bankszámlát hagy rájuk, amit az érmenek köszönhet.

Gondolt arra is, hogy az inka esetleg nem tudja, mit beszél. Talán nem is ért az érméhez. De látta, mire képes az a kis fémdarab, és az inkák nélkül is gondolt már rá, hogy kész az életét áldozni, hogy megszabaduljon tőle.

Hawka és néhány erősebb férfi hajnalban elkísérték Luist egy falu melletti sziklához. Luis csak most látta, hogy a falu lépcsőzetesen épült a domboldalba, a legtöbb ház agyagból készült, száraz levelekből és faágakból készített tetővel, de voltak kőházak, fatetőikkel is, köztük kövezett utak, karámok és ültetvények.

Luisnak feltűnt, hogy nagyon készségesek az öngyilkossága megszervezésében, de megértő volt, amiért egyikük sem vállalta, hogy végeznek vele. Hawka elmondta, hogy elkísérik egy helyre,

ahol átléphet a holtak világába, ennél többet nem tehetnek. Az eső még éjjel elállt, és kellemes illatot hagyott maga után.

– Az érme – mondta az öreg –, fogd kézben, de ne erősen, mert a halálad után is követ akkor! – Hawka egy apró, kulacsszerű tasakot adott át Luisnak. – Idd meg! Segít.

Az egyik férfi a peremhez guggolt, és óvatosan lenézett, majd onnan figyelte Luist. Első sorból nézed, mi? – gondolta Luis, de nem bánta. Kiitta, amit Hawkától kapott, majd visszaadta a kis kulacsot. Nem volt íze, ami rémisztőbb, mintha borzalmasan keserű lett volna, vagy égetné a torkát. Mi lehetett az? Kígyóméreg? Drog? Alkohol? Megöli, vagy csak ellazítja? Egyelőre nem érzett semmit az enyhe szédülésen kívül, amit a magasság okozott.

A szikláról szép kilátás nyílt kopasz hegyekre és sűrű erdőkkel borított völgyekre. Luis bólintott, majd kiállt a szikla szélére. A hegyek között fátyolos köd gomolygott, mintha a kiutat keresné, hogy szabadon tovalebeghessen. A nap első sugarai a szemébe világítottak, és kellemes meleg fénnel simogatták meg az arcát. Luis lenézett. Legalább hetven méter szakadék hívta, sziklákkal, törmelékekkel az alján. Biztos halál – gondolta. – Az inkák nem viccelnek.

Luis még egyszer visszafordult az öreghez, aki békésen állt tőle néhány méterre, mellette a három inka férfival. Ugyanazok, akik tegnap is fogadták és kísérték.

– Mit jelent a felirat? – kérdezte. – A szöveg az érmén. Mit ír?

– Azt jelenti: „Luis szerencséje”. Egy ősi nyelven írták, amit csak a papok ismertek.

– És te el tudod olvasni?

– Nem, de minden érmén a mestere neve van. Így szólnak legendák.

Luis nem kételkedett. Bólintott, majd alig hallhatóan mindent megköszönt az inkáknak, de kicsit az életének is, a világnak, az isteneknek, ha vannak, és hallják őt.

Eljött hát az idő. Kilépett a szikla szélére, és behunyta a szemét. Úgy döntött, csukott szemmel ugrik le, így az egész csak egy lebegés lesz, a vége pedig remélhetőleg elég gyors, hogy ne érezzen fájdalmat. Az érmét két ujja között tartotta. Még egyszer, utoljára a napfényre koncentrált. Élvezte a melegét, Camilára és Marcosra gondolt, majd előrelépett a mélység felé.

13

Luis egy pillanatig szinte megállt a levegőben, mielőtt a gravitáció lefelé húzta volna. Csukott szemmel úgy érezte, a nap felé úszik, lebeg, és soha többé nem bánthatja semmi és senki. A környezetéből *semmit* nem érzékelt a napfényen kívül.

Luis átfordult a levegőben, és a sziklafalnak csapódott. Óvatosan kinyitotta a szemét. Egy kötélen lógott. Nem zuhant le. Szeme könnybe lábadt a megkönnyebbüléstől, a zavarodottságtól és a félelemtől.

A jobb lábán egy hurok volt, és a kötéel végét a három inka fogta. Akkor hurkolták a lábára, mikor ellépett? Vagy előtte? Megmentették. De miért?

A három inka férfi és az öreg felette álltak a peremen, és őt nézték. Nem nevettek, nem tréfa volt. Óvatosan felhúzták, majd Luis leült a kövekre. Az öreg gyengéden a vállára tette a kezét. Luis egész testében remegett. Tényleg felkészült a halálra, és az, hogy életben van, most nagyon valótlannak tűnt. Reszketett, pedig nem volt hideg, lába úgy rázkódott, hogy tudta, nem fog egyhamar rájuk állni.

– Hol az érme? – kérdezte Hawka. Hangja most halk volt, és barátságosabb.

Luis megnézte a kezét, majd a zsebébe nyúlt. Nem volt sehol.

– Nincs itt. Eltűnt – mondta, és önkéntelen nevetésben tört ki, de a könnyei is kicsordultak. Hawka még mindig a vállán tartotta a kezét, mintha támogatná vagy erőt adna neki. – Elejtettem...

– Elhagytad – mondta Hawka. – Nincs érme. De magadtól nem tudtad eldobni. Érme érez téged. Tudja, hogy tiéd. Tudja halálad is.

Luis elgondolkodott. Az érme, onnantól, hogy megtalálta, hozzákapcsolódott, mint egy parazita. Még a neve is rákerült. Segített neki, de közben minden mást pusztított körülötte. Tudatosan nem volt képes eldobni vagy elhagyni, de így, hogy lemondott az életéről, képes volt elejteni. Az érme vagy a mögötte álló szellemek tud-

ták, hogy ő meg fog halni, és megszűnt a kötelék. De hát lehetséges ez? Vagy kezdettől fogva véletlenek összjátékában sodródik csupán, aminek különös kálváriája vethetett véget?

Végigpörgette az előző néhány percet a fejében. Ezért hozták ide, mert itt kontrollálhatták az eseményeket. Az a férfi nem azért guggolt a peremhez, hogy első sorból nézze a halálát, hanem, hogy a hurkot a lábára tegye, amikor lelép. Azért jöttek a férfiak is, hogy megtartsák őt. Az öreg, még ha nem is volt biztos a dolgában, megpróbált segíteni, és bejött.

– Természet megváltoztatása rossz dolog – mondta az idős inka, és levette a kezét Luisról. Luis már megkönnyebbült, a nap pedig teljes terjedelmével felkelt közben. – Az érme átok. A természet erőivel játszik. Mama Pacha erőivel játszik.

Luis bólintott, hogy érti, és hagyta magát felsegíteni. Arra gondolt, hogy vajon mikortól mer majd úgy a zsebébe nyúlni, hogy nem retteg tőle, hogy ott találja az érmét?

– Most indulj utadra! – mondta Hawka. – Anqas elvezet másik falu.

Luis legszívesebben megölelte volna az öreget, de visszafogta magát. Helyette kérdezett még egy utolsót:

– Mi volt, amit ittam?

Az öreg recsegő hangon felnevetett, amitől az arca szinte ki-simult, csak a szeme körüli ráncok mélyültek el jobban. A másik három inka vele nevetett.

– Yaku – mondta. – Víz.

Luis velük nevetett, majd még egyszer végignézett rajtuk és a környező tájon. Soha többé nem látják egymást, és meghálálni sem lesz alkalma, amiért megmentették őt. Ez a gondolat összeszorította Luis szívét, de leküzdötte a keserúséget, és kihúzta magát. Kapott egy második esélyt, amit ki kell használnia.

– Köszönöm – mondta. Várt pár pillanatot, hátha kezet nyújt az inka, de nem tette. Luis megfordult, és elindult Anqas után.

Hosszú volt az út hazáig, Luisnak volt ideje átgondolni az eseményeket és az életét. Érezte, hogy hatalmas tehertől szabadult meg, és alig várta, hogy újra lássa a családját. Remélte, hogy a szerencse a hazaúton is elkíséri, de ha nem, az sem baj, csak a balszerencse kerülje el.

Ha tetszet a történet, olvasd el
RONIL CAINE többi novelláját vagy regényeit.
Minden infót és további ingyenes írásokat találsz itt:

ronilcaine.com

Melyik tetszen neked? Az embermásolás-titkos céges, a szörnyes-nyomozós vagy a hekkeres-nanotechnológiás?

Izgalmas történetek, elgondolkodtató mondanivalóval
pörgős, filmszerű stílusban.

ronilcaine.com